

בש"פ 2073/20 - נשיא יצחק-צחי נגד מדינת ישראל

בבית המשפט העליון

בש"פ 2073/20

לפני: כבוד השופט נ' סולברג

העורר: נשיא יצחק-צחי

נגד

המשיב: מדינת ישראל

בשם העורר: עו"ד שרית קוטלובסקי

בשם המשיב: עו"ד חיים שוייצר

החלטה

1. ערר על החלטת בית המשפט המחוזי בחיפה מיום 24.2.2020 במ"ת 1882-12-19 (השופט נ' סילמן), בגדרה הורה על הארכת מעצרו של העורר עד תום ההליכים המשפטיים נגדו.

2. נגד העורר הוגש כתב אישום המייחס לו עבירה של נשיאת נשק והובלתו. על-פי המתואר בכתב האישום, העורר נסע עם אחד מילדיו, קטין בן 8, מפתח תקווה לכיוון כפר עארה, כשבתא המטען של מכוניתו רובה צה"לי מסוג M-16 ומחסנית תואמת. בד בבד עם הגשת כתב האישום, הגישה המשיבה בקשה למעצרו של העורר עד תום ההליכים המשפטיים. שירות המבחן נתבקש לבחון את מידת מסוכנותו של העורר, ולבדוק אם קיימת אפשרות לחלופה למעצר. בתסקיר צוין כי רמת מסוכנותו גבוהה, וכי הוא בעל דפוסים מכשילים ותפיסת עולם עבריינית. אשר לחלופת מעצר, שירות המבחן התרשם אמנם מן המפקחים שהוצעו, אולם, בין היתר, בשל העדר חלופה מרוחקת דיה, לא המליץ על חלופת מעצר.

3. בדיון שהתקיים בבית המשפט המחוזי, נתבקש תסקיר משלים לצורך בחינת חלופת מעצר מרוחקת. ברם, בתסקיר שהוגש צוין כי "עד מועד הגשת תסקיר זה, לא נמסר לנו עדכון אודות חלופה אפשרית". לאחר שמיעת טיעוני

הצדדים, קבע בית המשפט המחוזי כי קיימות ראיות לכאורה "בעוצמה נאותה" וכי "פוטנציאל ההרשעה בהליך הנו תקין". בהסתמך על התסקיר שהוגש בעניינו של העורר, המשיך בית המשפט וקבע כי מסוכנותו של העורר גבוהה וכי לחובתו עבר מכביד הכולל עבירות של סחיטה באיומים ושיבוש הליכי משפט, ולפיכך הורה על מעצרו עד תום ההליכים המשפטיים נגדו.

מכאן הערר שלפני.

4. בערר טענה ב"כ העורר בהרחבה, כי שגה בית המשפט המחוזי בקובעו כי קיימות ראיות לכאורה לביצוע העבירה. נטען על קיומו של כשל מהותי ומשמעותי בשרשרת המוצגים, תוך הדגמה בהתבסס על חומר הראיות. עוד נטען על מחדלים רבים ומשמעותיים במהלך החקירה. לאור זאת, סבורה ב"כ העורר, כי מסוכנותו אינה גוברת על החולשה בעוצמת הראיות, ומכאן שיש להורות על שחרורו לחלופת מעצר.

5. בדיון שהתקיים לפני חזרה ב"כ העורר על טיעוניה נגד דיות הראיות. ב"כ העורר עשתה כן בפירוט רב. עוד טענה, כי בית המשפט המחוזי קיים דיון במעמד צד אחד ללא פרוטוקול, וזאת בניגוד לכל דין ונוהג. אשר לחלופת המעצר, סבורה ב"כ העורר כי יש ליתן אמון בעורר, שכן מדובר באב לארבעה ילדים, אשר זוהי עבירת הנשק הראשונה שעבר, ואין מקום לפקפק ביכולותיה של רעייתו לפקח עליו בחלופת המעצר. ב"כ המשיבה טען מנגד, כי יש די והותר בראיות שהוצגו, ובפרט בהודאתו המפורשת של העורר. עוד ציין ב"כ המשיבה, כי לחובת העורר 18 הרשעות קודמות (לבד מהרשעות מבית המשפט לנוער), כאשר שחרורו האחרון מבית הסוהר אירע אך בחודש דצמבר 2018. לפיכך סבורה המשיבה, כי לא ניתן לתת בעורר אמון ולשחררו לחלופת מעצר. אשר לטענה על אודות דיון שהתנהל במעמד צד אחד, ציין ב"כ המשיבה כי טענה זו נשמעה לראשונה במהלך הדיון, וזכרה לא בא בהודעת הערר. דיון במעמד צד אחד, טען ב"כ המשיבה, מהווה עילה לפסלות שופט, אשר הדרך לבררה היא באמצעות הגשת בקשה מתאימה למותב היושב בדיון. לאחר בירור עם הפרקליטה שהופיעה בהליך מושא הערר, הסביר ב"כ המשיבה כי חומרי החקירה הוגשו כשהם מושחרים חלקית, למען בטחון העורר, וכי שופט בית המשפט המחוזי סבר שקיים חיסיון בעניינם, ולפיכך זימן את ב"כ המשיבה לצורך הבהרת הנושא. בגמר הדיון בערר, לאחר טיעון נרחב בנושא הראיות, בשים לב לדברי העורר בחקירתו ועוד, הערתי את אשר הערתי, ובהמלצתי הוסכם על קיומן של ראיות לכאורה, חרף כרסום מסוים שעליו הצביעה ב"כ העורר. אשר לאפשרות של חלופה למעצר, הודעתי שהחלטה תינתן בהמשך.

6. לאחר ששבתי לעיין בהחלטת בית המשפט המחוזי ובטיעוני הצדדים, אלו שבכתב ואלו שבעל-פה, באתי לכלל מסקנה כי דין הערר להידחות. לצורך השלב הנוכחי, אין ספק כי קיימות די ראיות לכאורה להוכחת ביצוע העבירה שבה מואשם העורר, הגם שישנו כאמור כרסום מסוים. אכן, גם מחדלי חקירה היו לכאורה. אשר לקיומה של עילת מעצר, אין ספק בעיני כי זו קיימת בענייננו. מסוכנות העורר אינה מוטלת בספק, נוכח עברו המכביד, ובשל העבירה ונסיבות ביצועה הלכאוריים שבה הוא מואשם כעת. לא למותר לציין, כי העבירה שהעורר הואשם בביצועה מוגדרת כעבירת ביטחון לפי סעיף 35(ב) (לחוק סדר הדין הפלילי (סמכויות אכיפה - מעצרים), התשנ"ו-1996, ומשכך קמה חזקת מסוכנות לפי סעיף 21(א)(1)(ג)(2) לחוק. נותרה אפוא שאלת האפשרות להשיג את מטרת המעצר בדרך שפגיעתה בחירותו של העורר תהא פחותה. שקלתי את האפשרות, אך לא מצאתי פגם בהחלטת בית המשפט המחוזי גם בעניין הזה. שירות המבחן אמנם נתן אמונו במפקחים שהוצעו, אך לא בא בהמלצה על חלופת מעצר, בין היתר, משלא הוצעה חלופה

מרוחקת די צרכה. גם בהביאי במניין שיקוליי את מלוא טענות ב"כ העורר, על הכרסום בראיות, על מחדלי החקירה, ושאר טענותיה, הרי שלא ראיתי הצדקה להתערב בהחלטת בית המשפט המחוזי ולשנותה. תנאי בלעדיו אין לשחרור לחלופת מעצר, הוא אמון בנאשם. בית המשפט לא נתן בו אמון, ועמדתו מבוססת.

7. נוכח האמור, הערר נדחה.

ניתנה היום, ה' בניסן התש"פ (30.3.2020).

ש ו פ ט
